

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/33/2025
Identifikačné číslo spisu:	1219010960
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1219010960.2

UZNESENIE

a Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu, sudkyne JUDr. Beáty Javorkovej a sudcu JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného H. T., pre zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 22. júla 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného H. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 19. apríla 2023, sp. zn. 1To/20/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. T. odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 26. augusta 2021, sp. zn. 1T/114/2019 uznal obvineného H. T. a obvineného N. U. za vinných zo zločinu pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1. ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

na základe spoločnej dohody a po rozdelení úloh dňa 26. decembra 2018 s ďalšou trestne zodpovednou osobou, ktorá bola organizátorom a riadiacim prvkom organizovanej skupiny (ďalej len „Spolupáchateľ 1“) sa obžalovaný H. T. a ďalšie tri trestne zodpovedné osoby (ďalej len „Spolupáchateľ 2“, „Spolupáchateľ 3“ a „Spolupáchateľ 4“) presunuli motorovým vozidlom Škoda Octavia čiernej farby, EČV: X.-XXXUF na parkovisko pred hotelom Sheraton, na ulici Pribinova 2 v Bratislave, kde po stretnutí, na ktoré bol vylákaný poškodený T. U. Spolupáchateľom 1, približne v čase o 18:28 hod. dňa 26. decembra 2018 obžalovaný H. T. so Spolupáchateľom 2, Spolupáchateľom 3 a Spolupáchateľom 4 naložili násilím poškodeného, vydávajúc sa za príslušníkov policajného zboru alebo medzinárodnej policajnej organizácie, do motorového vozidla Škoda Octavia čiernej farby, EČV: X.-XXXUF, následne ho previezli na vopred dohodnuté miesto v Bratislave - Petržalke, kde poškodeného preložili do motorového vozidla Toyota RAV 4 bielej farby, EČV: X.-XXXKE, obidve motorové vozidlá na základe

vopred danej úlohy zabezpečil obžalovaný H. T. a takto sa presunuli spolu s poškodeným do obce Ž.N. v okrese Nitra, kam sa v tom čase presunuli aj obžalovaný N. U. s ďalšou trestne zodpovednou osobou (ďalej len „Spolupáchateľ 5“), pričom obžalovaný N. U. v tejto obci na základe úlohy vopred danej Spolupáchateľom 1 zabezpečil byt č. X na adrese Ž. č. XXX, kde bol poškodený T. U. držaný proti jeho vôli a to až do dňa 29. decembra 2018, kedy bol poškodený po podpise doposiaľ neznámych listín a na základe príkazu Spolupáchateľa 1 prepustený, pričom počas celého pobytu na uvedenom byte bol pod hrozbou násilia striedavo strážený obžalovaným N. U., Spolupáchateľom 2, Spolupáchateľom 3, Spolupáchateľom 4 a Spolupáchateľom 5.

Okresný súd uložil obvinenému H. T. podľa § 182 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere osem rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd uložil obvinenému N. U. podľa § 182 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 a ods. 3 Trestného zákona a § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov a desať mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súd prvého stupňa podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodeného T. U. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 19. apríla 2023, sp. zn. 1To/20/2022, podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného H. T. a odvolanie prokurátora zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený H. T. (ďalej len „obvinený“) dovolanie doručené Mestskému súdu Bratislava I dňa 9. decembra 2024, z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania obvinený k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že doposiaľ neboli vypočuté pôvodne spoluobvinené osoby P. O., U. W., P. K., C. W., U. I., ktoré boli následne vylúčené na samostatné konanie. Obhajoba opakovane navrhovala, aby boli tieto osoby vypočuté, a to vo všetkých štádiách trestného konania. Okresný súd ich výsluch odmietol vykonať z dôvodu nadbytočnosti podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. Tiež neboli do spisu doložené výsluchy menovaných osôb vykonané orgánmi Rakúskej polície, realizované na základe európskych zatýkacích rozkazov. V súvislosti s odmietnutím vykonať dôkaz obvinený poukázal na nález Ústavného súdu slovenskej republiky zo 7. septembra 2023 sp. zn. I. ÚS 72/2023. Odmietnutím návrhov obhajoby zasiahol súd do práva na spravodlivý súdny proces.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku obvinený namietal, že v trestnom spise sa nachádza čestné prehlásenie otca obvineného, obsahom ktorého je tvrdenie, že písomný súhlas s pojednávaním v neprítomnosti obvineného na Krajskom súde v Bratislave 19. apríla 2023 podpísal v synovom mene. Na základe uvedeného obvinený podal tzv. žiadosť o navrátenie lehoty odvolania, pričom uvedené je naplnením dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že na naplnenie kvalifikačného znaku - spáchanie skutku závažnejším spôsobom konania, a to organizovanou skupinou sa vyžaduje plánovitosť, hierarchia a delba úloh takej úrovne, aby táto zvyšovala pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu. Bez výsluchu jednotlivých členov skupiny

nemožno ustáliť väzby medzi jednotlivými členmi v tom smere, či skutočne sú naplnené pojmové znaky organizovanej skupiny. Za tejto dôkaznej situácie možno uvažovať nanajvýš o spolupáchateľstve. Zároveň je na spáchanie skutku organizovanou skupinou potrebná účasť minimálne troch osôb. Doposiaľ boli za tento skutok odsúdené len dve osoby - H. T. a N. U.. Absencia právoplatného odsudzujúceho rozsudku voči minimálne trom osobám tak vylučuje právnu kvalifikáciu spáchania skutku organizovanou skupinou.

Obvinený ďalej namietal, že skutok, vzhľadom na jeho popis nebol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu. Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd (zrejme mal na mysli najvyšší súd, pozn.) vyhovel jeho odvolaniu (zrejme mal na mysli dovolaniu, pozn.), zrušil napadnutý rozsudok (zrejme mal na mysli uznesenie, pozn.) a vrátil vec na ďalšie konanie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „prokurátor“) podaním z 25. apríla 2025, v ktorom uviedol, že námietky obvineného nie sú dôvodné. Okresný súd v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku riadne odôvodnil odmietnutie vykonania dôkazov navrhnutých obvineným, a to tým, že samotné dôkazy sa týkali okolností, ktoré bolo možné zistiť inými dôkazmi. Súd nie je viazaný návrhmi strán konania. Oba súdy vo svojich rozhodnutiach podrobne rozobrali dôkazy, ktoré preukazujú účasť obvineného na spáchaní predmetného trestného činu.

K dovolaciemu dôvodu obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že vyjadrenie otca obvineného možno považovať za účelové, s cieľom pomôcť rodinnému príslušníkovi.

K namietanej právnej kvalifikácii prokurátor uviedol, že bolo bez pochybností preukázané, že obvinený skutok spáchal ako člen organizovanej skupiny, ktorá bola koordinovaná. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na spáchaní skutku sa zúčastnili viac ako tri osoby, a obvinený mal v rámci organizovanej skupiny svoju úlohu. Vo vzťahu k ostatným námietkam týkajúcim sa právneho posúdenia zisteného skutkového stavu veci, ako aj zákonnosti dôkazov prokurátor poukázal na odôvodnenie uznesenia krajského súdu a rozsudku okresného súdu.

Na základe vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného zamietol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril spoluobvinený N. U., ktorý vo svojom podaní z 12. mája 2025 uviedol, že sa plne stotožňuje s dovolacím dôvodom, ktorý poukazuje na porušenie práva na obhajobu tým, že súd prvého stupňa odmietol vykonať dôkaz výsluchom piatich (pôvodne spoluobvinených) osôb. Rovnako namietal aj skutočnosť, že skutok bol spáchaný organizovanou skupinou ako aj skutočnosť, že verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 29. mája 2025.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“ (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na

prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietal skutočnosť, že v konaní neboli vypočuté pôvodne spoluobvinené osoby P. O., U. W., P. K., C. W., U. I.. Ich výsluch okresný súd odmietol vykonať z dôvodu nadbytočnosti podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku.

V tomto prípade je nutné poukázať na znenie § 272 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Rozhodnutie o odmietnutí vykonať dôkaz sa oznámi tomu, kto návrh na jeho vykonanie podal, a to spravidla ústne po otvorení hlavného pojednávania; súd je však oprávnený, ak sa to ukáže potrebným v priebehu ďalšieho pojednávania, takéto rozhodnutie zmeniť a vykonanie dôkazu pripustiť.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia na str. 11 a 12 uviedol, že „k námietke obžalovaného, že súd prvého stupňa nevykonal výsluch svedkov, ktorých navrhoval, menovite P. O., U. W., P. K., C. W., U. I. odvolací súd rekapituluje, že pôvodne bolo uznesením vyšetrovateľa..... vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona okrem obžalovaných N. U. a H. T. aj vyššie uvedeným piatim osobám (č. 1. 6 spisu). Následne uznesením vyšetrovateľabola podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku vylúčená trestná vec obvinených (P. O., U. W., P. K., C. W., U. I.) zo spoločného konania vedená pôvodne proti siedmim..... Dôvodom bolo, že hoci snahou orgánov činných v trestnom konaní prostredníctvom policajných orgánov Ukrajinskej republiky bolo zistiť adresy ich pobytu, prípadne adresy na doručovanie písomností, nedošlo k získaniu týchto informácií a ani k možnosti vydať zatýkací rozkaz, čo založilo dôvod pre vylúčenie veci na samostatné konanie (č. 1. 20 spisu). Hoci súd prvého stupňa odôvodnil odmietnutie návrhov na doplnenie dokazovania výsluchom týchto svedkov s poukazom na § 272 ods. 3 Trestného poriadku a teda, že ich výsluchy považoval za nadbytočné, odvolací súd nad rámec konštatuje, že ani nebolo možné vykonať výsluch týchto svedkov po ich vylúčení na samostatné konanie, pretože nebolo zistené miesto ich pobytu. Pokiaľ obžalovaný v podanom odvolaní namietal, že disponuje neoficiálnymi informáciami, že tieto osoby boli v minulosti zadržané a následne prepustené v Rakúskej republike, obsah spisu tomu nenásleduje a odvolací súd mohol vychádzať len pre vec z relevantných poznatkov a oficiálnou činnosťou.“

Z vyššie uvedeného vyplýva, že okresný súd mal vinu obvineného za preukázanú inými dôkazmi, a to najmä výsluchom oboch obvinených (T. a U.), výsluchom poškodeného (T. U.), ale aj inými dôkazmi prevažne listinného charakteru, a preto v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkaz navrhnutý obvineným. Krajský súd nad rámec uvedeného konštatoval, že výsluch týchto svedkov ani nebolo možné vykonať z dôvodu ich neznámeho pobytu. K uvedenému je potrebné ešte uviesť to, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní, alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený mal v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil, a o týchto návrhoch súd riadne rozhodol.

Najvyšší súd konštantne a v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa

každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, nemožno za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšej inštancie o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Z vyššie uvedených dôvodov nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

V spojitosti s predmetným dovolacím dôvodom vo všeobecnosti treba uviesť, že možnosť jeho použitia nemôže byť viazaná na splnenie podmienok uvedených v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, lebo spomenutý dovolací dôvod vzniká až samotným postupom odvolacieho súdu, ktorého nezákonnosť je napadnuteľná až následne po skončení trestného stíhania a za predpokladu, že na verejnom zasadnutí bolo vyhlásené aj rozhodnutie, ktorým sa právoplatne skončilo trestné stíhanie. Ďalej najvyšší súd súčasne dodáva, že uvedený nezákonný postup v sebe ale zároveň zahŕňa aj zásadné porušenie práva na obhajobu, a preto v takom prípade neprichádza do úvahy záver o naplnení dovolacieho dôvodu aj podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu, že v uvedenej situácii je ustanovenie § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku v pomere špeciality k § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 6/2011).

Uvedený dovolací dôvod v kontexte trestnej veci obvineného nachádza svoj odraz v tom, že súd je povinný zabezpečiť obvinenému dodržanie všetkých jeho práv, ktoré mu ako obvinenému priznáva Trestný poriadok so zvláštnym dôrazom na právo obvineného na prejednanie jeho trestnej veci v jeho prítomnosti, teda v kontexte ústavných práv a práv zabezpečených medzinárodnými dohovormi, predovšetkým Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na jednej strane pritom stojí právo, no nie povinnosť obvineného zúčastniť sa prejednávania jeho veci pred súdom, pokryté príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku o práve obvineného odmietnuť sa zúčastniť hlavného pojednávania či verejného zasadnutia o odvolaní, resp. právo obvineného výslovne požiadať súd, aby sa hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. V úzkej korelácii s uvedeným je naopak povinnosť obvineného rešpektovať zákonom stanovené pravidlá nevyhnutné pre vykonanie zákonného a spravodlivého súdneho konania, za súčasného rešpektovania zásady rýchlosti a hospodárnosti trestného konania, v úmysle zákonodarcu vyhnúť sa zbytočným prietahom pri vykonávaní úkonov trestného konania, vrátania konania pred súdom.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada vyjadrená v § 2 ods. 7 Trestného poriadku, a síce právo každého, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Trestný poriadok tak priamo nadväzuje na článok 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Navyiac, právo obvineného na prejednanie veci pred súdom v jeho prítomnosti takisto vyplýva aj z článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ktorého dikciu je potrebné okrem iného vykladať aj tak, že každý, o právach a povinnostiach ktorého má byť v rámci konania pred súdom rozhodované, má mať v rámci práva na súdnu ochranu možnosť osobne sa na takom konaní zúčastniť; musí mu byť pritom reálne umožnená

účasť na konaní, právo vyjadriť sa pred súdom k tomu, čo mu je kladené za vinu a k dôkazom, na ktorých je založená obžaloba. Z tejto zásady sú výnimky prípustné len za splnenia zákonom predpísaných tak formálnych, ako aj materiálnych podmienok, ktoré minimalizujú negatívny dopad na spravodlivý súdny proces vyvolaný neprítomnosťou obvineného. Súdy musia zároveň zabezpečiť včasné a riadne doručenie predvolania spolu s termínom hlavného pojednávania obvinenému, pričom musia dôsledne zvážiť hodnovernosť ospravedlnenia neprítomnosti obvineného na hlavnom pojednávaní, resp. v odôvodnených prípadoch hlavné pojednávanie odročiť. Zároveň musia obvineného v zmysle predchádzajúceho odseku poučiť o možnosti vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti, a tak umožniť v plnom rozsahu realizovať jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku považoval obvinený konanie verejného zasadnutia krajského súdu v jeho neprítomnosti 19. apríla 2023. Vzhľadom na túto námietku obvineného bolo úlohou dovolacieho súdu posúdiť, či konaním pred krajským súdom nedošlo k porušeniu jeho ústavou garantovaného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 292 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu predvolá na verejné zasadnutie osoby, ktorých osobná účasť na ňom je nevyhnutná. O verejnom zasadnutí upovedomí prokurátora, ako aj osobu, ktorá svojím návrhom dala na verejné zasadnutie podnet, a osobu, ktorá môže byť priamo dotknutá rozhodnutím. Ak mladistvý obvinený v čase konania verejného zasadnutia nedovŕší devätnásť rok svojho veku, upovedomí sa aj orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately. Predseda senátu o verejnom zasadnutí upovedomí aj obhajcu, splnomocnenca a zákonného zástupcu. K predvolaniu alebo upovedomeniu pripojí rovnopis návrhu, ktorým bol na verejné zasadnutie daný podnet. Ak sa má rozhodovať vo veciach spojených s výkonom kontroly technickými prostriedkami, predseda senátu o verejnom zasadnutí upovedomí aj príslušného probačného a mediačného úradníka.

Podľa § 293 ods. 3 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa koná za prítomnosti obvineného.

Podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5.

Podľa § 293 ods. 6 Trestného poriadku verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov.

Podľa § 293 ods. 7 Trestného poriadku ustanovenie odseku 6 sa nepoužije, ak sa obvinený odmietol zúčastniť verejného zasadnutia alebo výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, Trestný poriadok rozlišuje formy oznámenia konania verejného zasadnutia na veci príslušným subjektom v závislosti od možnosti (práve zúčastniť sa) alebo nevyhnutnosti (povinnosti zúčastniť sa) účasti na verejnom zasadnutí, a teda na verejné zasadnutie obvineného predvolá alebo o verejnom zasadnutí obvineného upovedomí.

Pokiaľ ide o verejné zasadnutie o odvolaní (keď vo forme verejného zasadnutia sa koná aj v iných Trestným poriadkom predpokladaných prípadoch), ustanovenie § 292 ods. 1 Trestného poriadku poskytuje predsedovi senátu možnosť individuálne posúdiť, či účasť obžalovaného na ňom je alebo nie je nevyhnutná, ak tomu nebráni § 293 ods. 6 Trestného poriadku zakotvujúci nemožnosť konania verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného - v konaní o odvolaní obžalovaného (rozsudok najvyššieho súdu zo 16. júna 2020, sp. zn. 3 Tdo 44/2021). Nemožno pritom opomenúť na to nadväzujúce zákonné ustanovenie § 293 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého sa ustanovenie § 293 ods. 6 nepoužije, ak sa obvinený odmietne zúčastniť verejného zasadnutia alebo výslovne požiadal, aby

sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Najvyšší súd zistil, že 16. marca 2023 bolo obvinenému H. T. riadne a včas doručené predvolanie na verejné zasadnutie, ktoré sa konalo 19. apríla 2023 (doručenka č. I. 2153 spisu). Obhajca obvineného T. predložil na verejnom zasadnutí krajského súdu písomnosť, v ktorej dal obvinený súhlas na konanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti (č. I. 2221 spisu). Verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa uskutočnilo v neprítomnosti obvineného T., v prítomnosti jeho náhradného obhajcu JUDr. Karola Čopáka PhD., LL.M. a za prítomnosti prokurátora a splnomocnenca poškodeného. Na vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného T. teda boli splnené zákonné podmienky podľa § 293 ods. 7 Trestného poriadku, čo správne konštatoval krajský súd.

V tomto prípade nevierohodne vyznieva tvrdenie obvineného T. o tom, že súhlas s konaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti (č. I. 2221) podpísal za neho jeho otec, o čom doložil aj čestné vyhlásenie (č. I. 2372 spisu), pretože uvedené vyhlásenie bolo predložené na verejnom zasadnutí samotným obhajcom obvineného (č. I. 2228 spisu), ktorý uviedol, že predkladá súhlas obvineného. Obhajca pritom obžalovaného zastupuje pri úkonoch trestného konania, a koná v jeho mene. Predkladať súdu žiadosť v mene obvineného mu vyplýva priamo z § 44 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa § 18 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v platnom znení:

(1) Advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

(2) Advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

(3) Advokát postupuje pri výkone advokácie tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu. V záujme toho je povinný dodržiavať pravidlá profesijnej etiky a iné pravidlá, ktoré určuje predpis komory.

V citovanom ustanovení sa vymedzujú povinnosti advokáta vo vzťahu ku klientovi. Ustanovuje sa zásada, že advokát pri ochrane a presadzovaní práv a záujmov klienta je povinný zachovávať ústavu, ústavné zákony, zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Ak sú pokyny zastúpeného s nimi v rozpore, nie je advokát týmito pokynmi viazaný. O tom musí advokát vhodným spôsobom klienta poučiť. Ak sú pokyny klienta v rozpore so stavovskými predpismi je advokát oprávnený od zmluvy o poskytovaní právnych služieb odstúpiť.

Vzhľadom k tomu, že obhajca obvineného predložil jeho súhlas o vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti súdu, dospel krajský súd k správne mu záveru, že ide o úkon obvineného predložený obhajcom konajúcim v jeho mene. Nakoľko v prípade pravdivosti tvrdenia obvineného, že súhlas v skutočnosti spísal jeho otec, advokát bol v prípade vedomosti o tomto povinný postupovať v zmysle § 18 ods. 1 citovaného zákona. V opačnom prípade by konal v rozpore so zákonom a zásadami profesijnej etiky advokáta určenej advokátskou komorou. Ak však obvinený o uvedenej skutočnosti obhajcu neinformoval, potom prezentoval súhlas ako svoj, a jeho súčasné tvrdenie je jednoznačne účelové.

K námietke obvineného o tom, že podal žiadosť o navrátenie lehoty na podanie odvolania najvyšší súd uvádza, že predpokladom na rozhodovanie o žiadosti na navrátenie lehoty je jej zmeškanie. Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený zahlásil odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. I. 1968 spisu) ihneď po vyhlásení rozsudku, ktoré odôvodnil podaním zo 14. decembra 2021 prostredníctvom svojho obhajcu (č. I. 2036). O tejto žiadosti krajský súd nemohol ani rozhodovať, pretože obvinený lehotu na podanie odvolania nezmeškal.

Z vyššie uvedených dôvodov nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Formulácia tohto ustanovenia vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Povedané inými slovami, predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené, výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchateľa alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže týkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II.).

Za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený považoval to, že skutok, vzhľadom na jeho popis nebol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu, ako aj to, že skutok nebol spáchaný organizovanou skupinou, ale išlo nanajvýš o spolupáchateľstvo.

Najvyšší súd (ako jeho judikatúra opakovane zdôrazňuje) v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí, ani nepreskúmava správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov. Dovolací súd musí pri svojom kvalifikačnom prieskume vychádzať výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku (pozri odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015).

Obvinený vo svojom dovolaní nedefinoval, pod akú skutkovú podstatu malo byť zaradené jeho konanie definované v skutkovej vete, alebo v čom spočíva nesprávnosť právnej kvalifikácie, len konštatoval, že „skutok nebol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu.“

Z uvedeného dôvodu bolo úlohou najvyššieho súdu posúdiť, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii, ktorú obvinený namietal.

Podľa § 182 ods. 1 Trestného zákona kto iného neoprávnene pozbaví osobnej slobody, potrestá sa odňatím slobody na štyri roky až desať rokov.

Podľa § 182 ods. 2 písm. c) Trestného zákona odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. i) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu organizovanou skupinou.

Podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku organizovanou skupinou sa na účely tohto zákona rozumie spoločenie najmenej troch osôb na účel spáchania trestného činu, s určitou delbou určených úloh medzi

jednotlivými členmi skupiny, ktorej činnosť sa v dôsledku toho vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšuje pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu.

Podľa § 20 Trestného zákona ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Ustanovením § 182 Trestného zákona je chránená predovšetkým osobná sloboda v zmysle slobody pohybu, ktorá je zároveň aj objektom tohto trestného činu. Objektívna stránka spočíva v pozbavení osobnej slobody iného človeka, pričom k pozbaveniu musí dôjsť zo strany páchatel'a neoprávnene, pretože oprávnené pozbavenie osobnej slobody (napr. vzatie do väzby) v zmysle čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky nie je trestné. Osobná sloboda predstavuje voľný, ničím neobmedzený pohyb človeka, ktorý sa môže podľa vlastného rozhodnutia zdržiavať na určitom mieste alebo slobodne z tohto miesta odísť (R 8/2004). Pozbavenie osobnej slobody znamená trvalé alebo aspoň dlhšie trvajúce obmedzenie osobnej slobody, ktoré sa blíži k uväzneniu. Oslobodenie z tohto zásahu je obzvlášť ťažké. Spôsob, akým dôjde k pozbaveniu osobnej slobody nie je rozhodujúci. Môže k nemu dôjsť napríklad použitím násilia, využitím ľsti, uvedením do omylu a pod. O pozbavenie osobnej slobody ide vtedy, ak páchatel' uzavrie alebo uzamkne na niekoľko dní osobu v priestore, z ktorého sa táto osoba sama nedostane. Subjekt tohto trestného činu je všeobecný, a teda páchatel'om môže byť ktorákoľvek trestne zodpovedná fyzická osoba.

Rozdiel medzi organizovanou skupinou a spolupáchatel'stvom spočíva najmä v miere organizácie, plánovania a štruktúry medzi páchatel'mi. Na páchaní trestného činu organizovanou skupinou sa podieľajú najmenej tri osoby, medzi ktorými dochádza k určitému rozdeleniu úloh. Práve miera plánovitosti a koordinácie (okrem iného) odlišuje spolupáchatel'stvo od spáchania trestného činu organizovanou skupinou. Organizovaná skupina vyžaduje vyššiu mieru koordinovanosti a plánovitosti než spolupáchatel'stvo. Zároveň platí, že existencia všetkých znakov organizovanej skupiny (vrátane plánovitosti a koordinovanosti) musí vo výsledku zvýšiť pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu.

Deľba úloh v organizovanej skupine znamená na rozdiel od spolupáchatel'stva, že členovia skupiny majú minimálne vo všeobecných črtách určené akú úlohu majú zohrať pri páchaní a po spáchaní činu, ktorý sa vyznačuje dohodou a rozdelením koristi alebo profite ako základného cieľu páchania trestnej činnosti (NS SR č. 4To/8/2014 z 28. októbra 2016).

Podľa skutkovej vety obvinený H. T. spolu s najmenej ďalšími tromi páchatel'mi poškodeného T. U. úmyselne obmedzili na osobnej slobode pred hotelom Sheraton v Bratislave, naložili ho do auta, previezli na dohodnuté miesto v Bratislave - Petržalke, kde ho preložili do iného motorového vozidla a previezli do obce Ž. do bytu zabezpečeného obvineným U.. Uvedeným konaním došlo k pozbaveniu osobnej slobody poškodeného, a to na viac ako 48 hodín. Celá trestná činnosť mala nepochybne znaky organizovanosti, koordinovanosti, nakoľko páchatelia mali všetko vopred naplánované a zabezpečené. Za účelom realizácie skutku sa obvinený T. spojil s ďalšími šiestimi osobami, a to so spoluobvineným U. a (O., W. K., W., I. - o vine ktorých doposiaľ nebolo rozhodnuté), a teda išlo o spolčenie najmenej troch osôb, ktoré mali medzi sebou rozdelené úlohy spočívajúce v príprave celej akcie, vylákani poškodeného, zabezpečení motorových vozidiel, bytu, či presunu poškodeného do bytu, a jeho následné strázenie v byte. Vďaka uvedenej organizovanosti celej operácie je nutné jednoznačne konštatovať, že došlo k zvýšeniu úspešnosti konania páchatel'ov.

Uvedené vyplynulo aj z výpovede obvineného U., ktorý na hlavnom pojednávaní 28. januára 2020 uviedol, že poprosil obvineného T., aby mu zabezpečil dve autá (č. l. 1760). Obvinený T. vypovedal, na tom istom hlavnom pojednávaní, že zabezpečil vozidlá na žiadosť obvineného Sírka (č. l. 1764). Obvinený U. vypovedal na tomto hlavnom pojednávaní zhodne ako v prípravnom konaní 5. septembra 2019 (č. l. 158), v ktorom uviedol, že P. O. od neho požadoval vybavenie nehnuteľnosti. Dom, ktorý mal zabezpečiť P. K. nebol vyhovujúci a bolo treba zohnať inú nehnuteľnosť. Mal pri sebe kľúče od bytu, ktoré mal vrátiť realitnej maklérke z Nítry, cez ktorú bol sprostredkovaný prenájom nehnuteľnosti.

Na podporu tejto argumentácie najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie krajského súdu, ktorý na str. 11 uznesenia uviedol, že „aplikujúc tieto kritéria na posudzovaný skutok možno dospieť k záveru, že z neho vyplýva jednoznačné rozdelenie úloh medzi tam jednotlivými osobami, ktoré bolo dané ich postavením, pričom konanie zodpovedá plánovitosti a koordinácii za účelom „ľahšieho“ spáchania predmetného trestného činu. Plánovitosť pritom jednoznačne zodpovedá výpovedi obžalovaného N. U., ktorý vo svojich výpovediach podrobne precizoval časový sled udalostí ako aj komunikáciu s P. O., od ktorej sa vyvíjali ďalšie k tomu smerujúce kroky. Vzhľadom na vytýčený cieľ zo skutkovej vety vyplýva vopred definovaný rozvrh činností s oddelením na jednej strane u H. T. a spolupáchateľmi č. 2 až č. 4 a na strane druhej u obžalovaného N. U. a spolupáchateľmi č. 2 až č. 5, pričom jasné rozdelenie úloh pod krytím údajných policajných zložiek jednoznačne vyplýva z vopred skoordinovaného postupu. Členovia skupiny museli mať úplnú predstavu o tom, aký je zvolený plán, čomu zodpovedá aj ich spoločné predchádzajúce stretnutie a zabezpečovanie osobných motorových vozidiel a bytu, pričom takéto závery vyplývajú s tým zodpovedajúcej výpovedi poškodeného ako priameho účastníka udalosti, ktorý podrobne popísal celú „akciu“ od toho ako bol naložený do auta, cez proces naplánovaného transferu s určeným prestupom až po jeho izoláciu v rodinnom dome a následné prepustenie.“

Súd prvého stupňa preto správne právne kvalifikoval konanie obvineného ako zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona. Právna kvalifikácia skutku má svoj podklad v znení skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa a vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené obvineným uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d) a písm. i) Trestného poriadku, a z tohto dôvodu dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.